

som man ikke ved, om man faar. I den Henseende kan jeg være ganske enig med det ærede Medlem, men jeg vil ikke kunne være enig med ham deri, hvis det skulde være Grundlaget for Statstilskuddet, og Staten saa bagefter skulde komme med sit Tilskud og dække en Del af Kommunens Udgifter. Det vilde være en ganske forkastelig Omvej. Men kunde man komme til et obligatorisk kommunalt Tilskud i Stedet for det fakultative, der nu foreslaas, skulde jeg slet ikke være misfornøjet dermed.

Saa er der endelig det store Spørgsmaal om Statstilskuddets Størrelse. Derom har der været megen Diskussion, og man har været bange for at bebyrde Statskassen altfor stærkt. Det bedste vilde vist have været, om man ingen anden Begrænsning havde sat end den, at det skal staa i Forhold til Medlemmernes Ydelse. Thi man kan ikke paa Forhaand vide, hvor stort et Statstilskud der kræves. At begrænse Statstilskuddet har naturligvis den Fare, at hvis det ikke slaar til, saa slaar Beregningsgrundlaget klik, og saa kunne Understøttelseskasserne ikke yde det, de skulle, fordi den Trediedel af Præmien, som Staten efter Loven skal yde, er naaet. Jeg vilde derfor helst have set, at der ingen Begrænsning var sat. Men under alle Omstændigheder maa man være sikker paa, at man faar den Andel af Præmien, som Staten skal betale, uanset om det bliver et større eller et mindre Tilskud, man derved kommer til at lægge Beslag paa. Paa den anden Side vil jeg dog anføre, at Lovens Maksimum for Statstilskuddet svarer til det højeste Tal, man endnu fra Fagorganisationernes Side er naaet op til med Hensyn til Understøttelse til arbejdsløse. Der staar her, at det højeste, man var naaet til, medens Betænkningen udarbejdedes, var 411,000 Kr., men siden Betænkningen er bleven trykt, foreligger der imidlertid en Opgørelse fra de samvirkende Fagforbund, som viser, at man er kommen stærkt op imod $\frac{1}{2}$ Mill. i Understøttelse for et enkelt Aar. Og de 250,000 Kr. ville altsaa svare til det halve heraf. Nu kan Fagorganisationernes Tilskud imidlertid stige, og der kan komme ny Kasser til, som ville kræve ny Bidrag, men paa den anden Side er Arbejdsløsheden ikke nogen konstant Størrelse, som man altid maa regne med. Som allerede omtalt af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) befinde vi os i Øjeblikket i en opadgaende Periode. I Øjeblikket synes der ikke at

være saa megen Arbejdsløshed i Farvandedene, som der har været i tidligere Aar og tidligere Vintre, og navnlig har det været en ret god Sommer, saa der har ikke været nogen betydelig Grad af Arbejdsløshed. Statstilskuddet ydes imidlertid ikke i Forhold til, hvad Kasserne udbetale, men i Forhold til Medlemmernes Kontingent, til Præmien. Ligesom Foreningerne og deres Arbejdsløshedskasser maa have en konstant Præmie, hvad enten det er gode eller daarlige Aar, idet de i de gode Aar maa opspare noget til at staa imod med i de daarlige, saaledes vil Statstilskuddet ogsaa falde ens baade i de gode og daarlige Aar. Derved vil man forhaabentlig kunne faa den Fond, som Foreningerne skulle være i Besiddelse af for til enhver Tid at kunne opfylde deres Forpligtelser, og derfor ville de 250,000 Kr. vel sagtens være tilstrækkelige i nogen Tid, særlig hvis man kunde faa Kommunerne til at yde den Sjettedel, som de ifølge Loven have Lov til. Hvis man ikke naar til at gøre det hele til obligatoriske Bidrag, haaber jeg, at der paa denne Maade maa kunne skabes et saadant Rygstød eller Reserverfond for Kasserne, der kan slaa til i alt Fald for nogen Tid, og naar da f. Eks. 5 Aar ere gaaede, vil man nok tage Sagen op igen, og da vil der være Erfaringer at gaa ud fra, saa at man kan træffe de Bestemmelser, som til den Tid maa anses for nødvendige.

Saa har der gentagende været Tale om Kontrollen, og det glæder mig i saa Henseende, at det saavel fra den ærede Ordfører som fra det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) og fra anden Side er blevet saa stærkt fremhævet, at man netop i de faglige Organisationer har den bedste Kontrol med, at Midlerne anvendes paa bedst Maade. Det er ganske rigtigt. For det første ere de faglige Kasser allerede i Princippet dannede i dette Øjeblik, og de have allerede flere Aars Erfaring for, hvorledes denne Slags Kasser skulle virke. Dertil kommer ogsaa den Omstændighed, at det er Medlemmernes egne Bidrag, der administreres med, og det er klart, at Medlemmerne nøje ville paase, at de ydede Midler ikke misbruges, men komme de virkelig arbejdsløse til gode, komme de Folk til gode, som virkelig fortjene at støttes som arbejdsløse. Man kan være ganske sikker paa, at denne Kontrol altid vil være til Stede i de faglige Kasser. Hvorvidt den vil kunne skaffes til Veje i de kommunalt begrænsede Kasser, kan jeg